

Índex

Carta del Vicepresident <i>Letter from the VP</i>	1-5
Activitats del Casal <i>Casal activities</i>	6-13
Recepta <i>Recipe</i>	14
Obituari <i>Obituary</i>	15-19
Articles <i>Articles</i>	20-31
Informació de les Eleccions <i>Eleccions information</i>	32-34
Dia de la Dona <i>Women's Day</i>	35-36

Casal dels Catalans de Califòrnia

PO BOX 91142
Los Angeles, Ca 90009
tel. +1 310 640 88 47

info@casalcatalalosangeles.org
www.casalcatalalosangeles.org

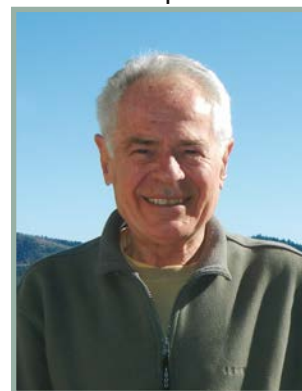
Segueix-nos al Facebook a
Casal dels Catalans de Califòrnia

Carta del Vicepresident

Vaig coincidir a Barcelona a finals d'any amb l'assemblea anual de la FIEC (Federació Internacional d'Entitats Catalanes). La reunió va tenir lloc a l'Hotel Catalonia del carrer Bergara el 28 de desembre.

Com molts sabeu la FIEC acull les comunitats catalanes d'arreu del món. Es va fundar l'any 1996. La seva finalitat com explica la seva pàgina web (www.fiecweb.cat) és la de ser un laboratori d'idees per fer avançar el coneixement i la satisfacció de les necessitats de la Catalunya Exterior. Actualment hi ha 72 entitats catalanes adscrites al FIEC de les quals 4 són als EUA (Houston, Nova York, Washington i Los Angeles).

A la trobada hi van assistir unes 30 persones entre les quals hi havia representants de Costa Rica, l'Havana, Washington i Houston i d'unes 12 agrupacions europees. A més bastantes comunitats van participar per streaming. Es van presentar informes de la Junta Directiva (Albert Masquef i Xavier Tudela). El tema

Pere Garriga

Casal dels Catalans de Califòrnia

PO BOX 91142
Los Angeles, Ca 90009
tel. +1 310 640 88 47

info@casalcatalaloesangeles.org
www.casalcatalaloesangeles.org

Segueix-nos al Facebook a
Casal dels Catalans de Califòrnia

CRÈDITS

Editora en cap
Anna Torrents

Coeditor
Pere Garriga

Correctora, Traductors
Silvia Comasólvias
Pere Garriga
Ralph Preston

Col.laboracions
Norma Vargas
Anna Torrents
Anna Fusté
Teresa de Genover
Anna Batet
Marina Serra
Carne Roig
Julius Klein
Pere Garriga

Disseny i Maquetació
Ornella Torralba

Foto portada
Manifestació 15 de Març de
2019 a Madrid, de VilaWeb

Les opinions expressades al
Butlletí són les dels autors/res
dels articles

Amb el suport de la

Fet amb **Scribus**
Made with **Scribus**

principal va ser la presentació d'Antoni Montserrat, secretari general de la FIEC i representant del Casal de Luxemburg.

En la presentació va tractar:

- a) com reformar les lleis electorals per a permetre la participació democràtica dels catalans de l'exterior,
- b) com fer front al fenomen migratori dels catalans des de les entitats de manera eficaç,
- c) com ajudar les comunitats infantils catalanes a l'exterior,
- d) representar la veu dels catalans de l'exterior en les lleis del Parlament que els afecten,
- e) reforçar la projecció de la cultura catalana popular a l'exterior,
- f) millorar la gestió de subvencions públiques,
- g) recuperar la xarxa exterior del Govern de Catalunya,
- h) activar la inscripció d'emigrants al registre de catalans de l'exterior,
- i) com fomentar els valors democràtics i republicans a l'exterior.

El tema primer sobre la reforma de les lleis electorals va ser el que més a fons es va tractar. Va explicar que l'anomenat "voto rogado" ha estat un desastre. La participació de catalans a l'exterior en els processos electorals ha estat només l'11'9% en les eleccions al Parlament de Catalunya i el 7'5% en les del Congrés i Senat.

El "voto rogado" és una modalitat del sufragi en què l'elector es veu obligat a 'demanar' que li sigui concedit el dret de vot a alguna autoritat electoral, que no sempre li podria ser atorgada. El problema principal pels emigrants d'Amèrica ha estat la multiplicitat de tràmits que calia fer, el poc temps que es donava per fer-los, i la poca publicitat institucional, didàctica i eficient que es donava als electors de com procedir.

El Congrés de Diputats espanyol va aprovar el 2014 una proposta de l'abolició del voto rogado, que es va tornar a aprovar a mitjan 2018, però l'acció de reforma electoral encara no s'ha dut a terme.

Un exemple de les estadístiques aportades són les eleccions al Parlament de Catalunya del 21 de desembre del 2017. En el CERA (Cens Electoral de Residents Absents) hi havia 226.381 electors catalans residents a l'exterior, però que van arribar a votar només 27.171, això és el 12%. Als EUA hi ha 3.985 electors a Miami, 3.711 a Nova York i 1484 a Los Angeles. Altres problemes en les eleccions fetes de l'exterior ha estat el 'forat negre' en la tramesa des dels consolats fins a Correos a Madrid i discrepàncies entre el número total de vots recollits al consolats i arribats a les juntes provincials.

Un altre problema és que els residents de l'exterior no puguin escollir un representant propi, que visqui a l'exterior i estigui al corrent dels problemes dels

emigrats. Com diuen en anglès 'the devil is in the details' i els problemes de votar des de l'estranger no deixen de ser complicats. El problema de com evitar el frau no deixa d'existir. Per a més informació sobre la qüestió visiteu el web del FIEC.

A la reunió també es va tractar entre altres coses el creixement de les comunitats infantils a l'exterior a causa de l'emigració de famílies catalanes per la crisi econòmica dels últims anys. Ara hi ha 108 mil nens catalans menors de 16 anys que resideixen en països d'altres llengües que no són el català. El 24% de persones que van abandonar Catalunya el 2016 tenien menys de 15 anys. S'ha avançat amb colònies de vacances, la creació de Patufets al Món. Queda per millorar el tema de drets lingüístics i culturals dels catalans menors de 16 anys que s'hauria d'incorporar a la Llei de Comunitat Catalana de l'Exterior.

Millorar la gestió de subvencions públiques ha estat una altra qüestió tractada. Es va parlar de com el Ministerio de Asuntos Exteriores va assumir el control de finances i va suprimir subvencions a activitats culturals a 26 entitats per haver fet 'activitats favorables al procés'. El FIEC va presentar un Recurs de Reposició contra aquesta decisió que es va resoldre favorablement. Es van presentar estadístiques de com comparen les subvencions públiques concedides per regió autònoma al 2017 en funció de residents a l'exterior. Euskadi va ser la més elevada amb un 28,52 euros per càpita, seguida de Canàries i Galícia. Catalunya era una de les més baixes amb 4,44 euros per càpita.

La reunió va acabar amb breus paraules i observacions dels diferents representants dels casals ja siguin presencials o els que la seguien per internet.

Per últim la nova representant de Comunitats Catalanes de l'Exterior de la Generalitat, la successora de Tamara Garcia, es va presentar. Es diu Carme Rodés i va dir que estava molt il·lusionada amb aquest nou càrrec i molt disposada a escoltar els problemes dels casals i ajudar-los amb el que pogués.

LETTER FROM THE VICEPRESIDENT

I happened to be in Barcelona at the end of the year on the day that FIEC (International Federation of Catalan Associations) had its annual meeting. It took place at Barcelona's Hotel Catalonia on Carrer Bergara near Plaça Catalunya on December 28.

As many of you know FIEC welcomes all Catalan communities from around the world. It was created in 1996. Its purpose, as indicated on its website (www.fiecweb.cat), is to be an idea laboratory to enhance the knowledge and satisfy the needs of Catalans Abroad. At present there are 72 Catalan communities associated with FIEC, four of which are in the US (Houston, New York, Washington and Los Angeles).

Some 30 persons attended the meeting with representatives from Costa Rica, Havana, Washington, Houston and Los Angeles in addition to 12 other European cities. There were also a number of members following the proceedings by streaming live on internet.

The meeting started with a report by members of the FIEC board of directors (Albert Masquef and Xavier Tudela). The most important part of the meeting was a presentation by Antoni Montserrat, the general secretary of FIEC and representative of the Casal of Luxemburg. In his presentation he discussed:

- a) How election regulations should be changed to allow better participation of Catalans living abroad,*
- b) How Catalan communities can better deal with the new wave of Catalan emigrants,*
- c) Helping the children of Catalan communities abroad,*
- d) Providing a voice addressing the needs of Catalans abroad before Parliament,*
- e) Strengthening Catalan popular culture abroad,*
- f) Improving the management of public grants,*
- g) Recovering the network of offices of the government of Catalonia abroad,*
- h) Activate the registration of Catalan emigrants*
- i) Developing democratic and republican values abroad.*

Antoni Montserrat spent most of his presentation on the issue of changing election regulations. He explained that the so called "voto rogado" (requested vote) has been a disaster. The participation in election proceedings of Catalans living abroad has only been 11.9% in the recent election to the Catalan Parliament and only 7.5% to the elections to the Congress and the Senate. The "voto rogado" is an election modality in which the voter is obliged to request his right to vote to an election authority, which may not always be granted. The main problem for emigrants to America are the many transactions required, the short time allowed to make them, the limited publicity and instructions given as to how the voter is to proceed.

The Spanish Congress approved in 2014 a proposal to abolish the "voto rogado", which was again approved in 2018, but the law has yet to be amended.

An example of the election statistics to the Parliament of Catalonia on December 21 2017 was given. In the CERA (Election Census of Resident Abroad) 226,381 Catalan residents abroad figured of which only 27,171 got to vote, that is 12 %. In the US there are 3,985 possible registered Catalan voters in the Miami area, 3,711 in New York and 1,484 in Los Angeles. Another problem with elections conducted abroad has been the black

hole involved in the transmittal of the vote results from the consulates to the Madrid Post Office and the discrepancies between the number of votes collected at the consulates and those that arrived to the provincial polling locations.

Another problem is that Catalan residents abroad do not have their own representative, i.e. someone who resides abroad and is knowledgeable of the problems incurred by emigrants. As they say in English: the devil is in the details, and of course voting abroad does have its complications. One of the problems is to avoid fraudulent votes. For more information on the subject I advise you to visit the FIEC website.

At the meeting the problems involved with the increment of Catalan children living abroad due families emigrating on account of the economic crises of the last years. At present there are 108,000 Catalan children under 16 who live in countries where Catalan is not spoken. Twenty four percent of Catalan emigrant in 2016 were under 15. Summer camps and the creation of Patufets al Mon have been provided to help. But still the language and cultural rights of these young Catalans should be incorporated in the Law of Catalan Communities Abroad.

The improvement of the procedure to obtain public grants was also addressed. The manner in which the Spanish Ministry of Foreign Affairs took over its financing and suppressed grants for Cultural Activities to 26 associations who indicated their support to the independence process was discussed. FIEC presented a complaint against this decision which was favorably resolved.

Statistics were also provided at the meeting showing how Spanish public grants abroad varied according to autonomous region in 2017 as a function of the number of inhabitants from that region. The Basque Country had the largest support with 28.52 euros per capita, followed by the Canaries and Galicia. Catalonia had next to the lowest with 4.44 euros per capita.

The meeting ended with brief comments from the representatives of the different Casals in attendance, either those personally present or those following the meeting on the internet.

Toward the end the new representative of Catalan Communities of the Exterior of La Generalitat, the successor to Tamara Garcia, introduced herself. Her name is Carme Rodés who said she was very excited by this new position and looking forward to listening and helping in whatever manner she might to resolve the problems of the Catalan community abroad.

DATES A RESERVAR

2019

Aplec de Primavera, 28 d'Abril

Aplec de Tardor, 29 de Set.

Festa de Nadal, 8 de Des.

SAVE THE DATES

2019

Spring Picnic, April 28

Fall Picnic, September 29

Christmas Party, December 8

ACTIVITATS del CAU

La Castanyada 2018 a Los Angeles: Tot aprenent a fer panellets

Per Anna Fusté

Bé, doncs aquest any finalment la Castanyada es va reprendre a casa de la Laia. Tot seguint les nostres tradicions i coincidint amb el CAU de la mainada, tothom va poder fer i tastar els panellets que tant ens agraden als catalans. L'assistència va ser massiva. Hi havia gent catalana i de moltes altres cultures. Hi estava representat l'Uruguai, l'Argentina, els Estats Units, Suïssa, Colòmbia, Xile i gent espanyola castellanoparlant. Es va fer un potluck i va ser una jornada per compartir sabors, llenguatge i tradicions. En definitiva va ser una jornada de gran riquesa cultural.

Pel que fa als més petits varen gaudir molt tot treballant la massa dels panellets amb les mans i veient la transformació dels elements empleats amb dolços. Tots tenien l'absolut control dels panellets que cada un d'ells havia fet i els varen anar seguint fins que varen sortir del forn. Després tothom va poder fer un tast de panellets i es varen emportar els que havien elaborat cada un d'ells a casa seva.

En fi, tot esperant poder seguir treballant per portar Catalunya arreu del món, seguirem celebrant les nostres festes i ens reunirem els catalans fent pinya i aportant el nostre granet de sorra per donar-nos a conèixer. Fins l'any vinent.....!!!

THE 2018 CHESTNUT PARTY IN LOS ANGELES

So, this year once again we held the traditional Chestnut Party "la Castanyada," which was celebrated again at Laia's home. Following our traditions and coinciding with the meeting of the children's CAU, everyone was able to make and taste the "panellets", which are small cookies, which Catalans find so endearing. We had a great attendance. There were Catalans and other people from many cultures. We had people from Uruguay, Argentina, the USA, Switzerland, Columbia, Chile and Spanish speaking people from Spain. It was a Potluck Party, and a chance to share tastes, languages and traditions.

Definitely a gathering very rich in many cultures. As far as the little ones are concerned, they had a lot of fun working the dough of the "panellets" with their hands and creating their very own variations with different alimentations. Each child had complete control of the production of "panellets" they made and watched over them until they came out of the oven. Afterwards everyone was able to sample the "panellets" and take home those they had made. Thus, hoping to be able to continue working to show Catalonia to the outside world, we Catalans will continue to celebrate our festivities abroad and gather together to contribute our small contribution to the world. Until next year!

ACTIVITATS

Revetlla de Sant Joan 2018

per Carme Roig

Aquest any ben bé es podia dir que celebràvem la revetlla de Sant Joan el dia que toca celebrar-la, que és el 23 de juny, la nit abans de Sant Joan. Per a molts de nosaltres la nit del 23 de juny és una nit màgica. És la nit més curta i el dia més llarg. Aquesta festa gairebé coincideix amb el solstici d'estiu, el 20 o 21 de Juny. La tradició d'encendre fogueres la nit de Sant Joan ve de temps primitius i eren festes paganes amb rituals al voltant del foc.

El Casal de Los Angeles cada any celebra aquesta festa el mateix dia o el cap de setmana més proper al dia. Fa uns quants anys que ho celebrem a casa meva. Com he dit abans, per molts de nosaltres Sant Joan és la nit màgica i és per això que els assistents vénen de molts diferents indrets; des de San Diego, Santa Barbara, San Bernardino, Irvine, Huntington Beach, Orange, San Fernando Valley, Downey, LA, Redondo Beach, etc. I les edats anaven des de la peticona d'en Xavi Oliva de mesets fins a persones de 70 anys i escaig. Per a alguns era la primera vegada, per a molts d'altres és una tradició anual i per a alguns d'altres l'acomiadament de Califòrnia com ara la Mònica Romano i la seva família que van tornar cap a Europa. El menú consistia en una botifarrada i mongetes i tota una sèrie d'acompanyaments que la gent va anar portant per compartir. També, en Joan Solà i la seva família que hi assistien per primera vegada van portar sangria i si més no, no van faltar les coques típiques de Sant Joan fetes per la Lisa Fuster i l'Anna Torrents.

Quan es va fer fosc, vam encendre la foguera i vam fer un rom cremat que ens el vam anar prenent tot cantant havaneres al voltant del foc.

SAINT JOHN'S EVE PARTY 2018

This year you could certainly say we were celebrating Saint John's Eve on its proper day, i.e. on the 23rd of June, the day before Saint John. For many of us, there is something magic about the night of the 23rd. It is the shortest night and the longest day of the year as it nearly coincides with the summer solstice of the 20th or the 21st of June. The tradition of lighting bonfires on such a night goes back to primitive times when it was celebrated with pagan rituals around a fire.

Here at the Casal of Los Angeles we celebrate this day either on the 23rd or the closest weekend to it. For some years now we celebrate the day at my home. As I said for many of us this is a magic night and our guests come from all over, from San Diego, Santa Barbara and from San Bernardino, from Irvine, Huntington Beach, Orange, San Fernando Valley and Downey, from LA and Redondo Beach, etc. etc.

And they come in all ages from Xavi Oliva's little girl to others 70 and older. For some it was the first time, but for many others it is a yearly tradition, for some it was a way of saying farewell to California, as was the case of Mònica Romano and her family who are returning to Europe. Our menu was traditional botifarra (Catalan pork sausage) and beans and all kinds of other good things the people would bring to share. Also, Joan Solà and family, who were attending for the first time, brought a sangria and of course we couldn't leave out the typical coca of Saint John cooked by Lisa Fuster and Anna Torrents.

When it got dark we lit a fire and had some hot rum which we sipped as we sung a few havaneres by the fire.

ACTIVITATS

La Diada Nacional de Catalunya

per Anna Batet

L'Onze de Setembre a Catalunya se celebra la Diada, la festa recorda la pèrdua de les llibertats i les institucions catalanes a conseqüència de la derrota de la Guerra de Successió l'any 1714. Amb la commemoració es pretén recordar la voluntat del poble català per a la conservació de la seva identitat i el seu autogovern. El Casal dels Catalans de Califòrnia va celebrar la Diada el diumenge, 9 de setembre amb una trobada i un potluck al Polliwong Park de Manhattan Beach.

Vam ser una bona colla, amb gent que venia majoritàriament dels voltants de Los Angeles però també van venir famílies de San Diego i Santa Barbara! Tothom va portar un plat per compartir. Hi havia molt de menjar, de tot tipus i tot boníssim!! Vam celebrar la Diada xerrant, fent noves amistats i menjant fins acabar ben tips!!! Els nens van poder jugar al parc infantil que hi havia just al costat. Tothom s'ho va passar d'allò més bé!! Tot i ser lluny de Catalunya, a tots ens va fer molta il·lusió poder celebrar la Diada i passar un dia entranyable amb altres catalans o amants de Catalunya.

CATALAN'S NATIONAL DAY

On September 11th Catalonia celebrates la Diada, Catalonia's national holiday. That date remembers the loss of Catalan freedoms and institutions as a result of the defeat of the War of Succession in 1714. With this commemoration, it is intended to remind the will of the Catalan people for the preservation of their identity and their self-government. The Casal dels Catalans of California celebrated La Diada on Sunday, September 9th with a get together and a "potluck" at the Polliwong Park in Manhattan Beach. Great turnout at the gathering, most people came from around Los Angeles but there were also families coming from San Diego and Santa Barbara! Everyone brought a plate to share. There was a plenty of food of all different kinds, everything was really good !! We celebrated la Diada chatting, making new friends and eating a lot! The children had fun playing at the playground a few feet from the picnic area. Everyone had a great time!

 ACTIVITATS**Aplec de Tardor 2018: un viatge en el temps**

per Julius Klein

Feia 10 anys que no assistia a l'Aplec. Després de tant de temps, moltes van ser les sensacions que vaig viure. Per entendre-les millor, permeteu-me que us posi una mica en context:

El 15 d'agost del 2003, vaig aterrar a Califòrnia com a becari Balsells. Vaig fer el màster, el doctorat i fins i tot un parell d'anys d'estada postdoctoral al grup de biomecatrònica de UCI. Vaig estar un total de 7 anys a UCI, i només em vaig perdre 2 dels 14 aplecs durant aquest període.

Després de 7 anys a Califòrnia vaig continuar la meua carrera d'investigador a Londres (2 anys), Singapur (uns mesos) i 6 anys a Donostia/San Sebastià (al País Basc). Va ser durant la meua estada a Donostia que va passar una cosa que va fer-me replantejar moltes coses: vaig viure en primera persona l'1 d'octubre de 2017 ("1-O"). Tot i viure a Donostia, vaig passar el cap de setmana de l'1-O al meu poble natal, Torroella de Montgrí (Baix Empordà), poble natal de la consellera Dolors Bassa. Va ser un cap de setmana d'una intensitat sentimental descomunal. Mai havia experimentat tanta ràbia, il·lusió, por, energia, desesperació i força en tan poc temps. No entraré en detalls, però quan vaig tornar a Donostia el dilluns 2 d'octubre ja no era la mateixa persona. Encara ara m'esgarrifa recordar aquell dia. I la Dolors encara continua en "presó preventiva".

Aquell fet, juntament amb altres motius professionals, em va fer voler tornar a Catalunya, per estar més a prop de la família i el poble, i poder viure de més a prop aquesta etapa històrica (i extremadament complicada) que estava -i està- vivint el nostre petit país.

Em vaig posar a buscar feina per tornar a Catalunya com a investigador o professor; amb la mala sort que la crisi econòmica es va encadenar amb l'aplicació del fatídic "article 155". Tots els centres públics d'investigació i universitats van veure com se'ls congelaven els comptes, cosa que va fer impossible la meua tornada.

El fet de plantejar-te canvis grans t'obre els ulls. A mida que les portes de Catalunya s'anaven tancant una a una, vaig rebre una oferta de feina de Califòrnia i la vaig acceptar. La meua feina a Motivo Engineering (www.motivo.com) és un somni fet realitat.

Això ens porta a finals d'octubre del 2018. Feia pocs mesos que era a Califòrnia i no vaig dubtar a tornar a l'aplec per sentir-me més proper a les meves arrels.

Després de 10 anys em va fer il·lusió veure que l'essència de l'Aplec continua intacta. Vaig quedar esgarrifat de veure com n'eren de joves els becaris de la quinta del 2018, però vaig adonar-me que jo devia fer la mateixa pinta anys enrere, quan era un becari novell. Veure el grup de joves em va transportar al passat, als bons temps de jugar a futbol, descobrir el surf, les festes mítiques al Palo Verde Commons, amistats que perduren i experiències que m'acompanyaran anys.

Em va agradar retrobar-me amb alguns coneguts del Casal: en Pere Garriga, la Carme Roig i l'Anna

Torrents. La sorpresa va ser doble en retrobar-me també amb en Roger Rangel. Tots dos vam comparar la densitat de cabells blancs en les nostres frondoses cabelleres i vam riure junts recordant anècdotes d'anys enrere.

He de reconèixer que la qualitat de la paella va superar totes les meves expectatives. Un dels anys en què jo vaig ajudar a preparar la paella, ens vam passar amb el foc i va quedar massa socarrimada. Em trec el barret davant el grup de becaris que van preparar-la.

Certes coses de l'aplec no canvien... em vaig sentir com un nen quan la Carme anava cantant els números afortunats de la rifa i jo anava preguntant que em toqués el pernil. No vaig tenir sort, però m'ho vaig passar molt bé. Estant al Rancho Dominguez i sentir el flabiol introduint la Santa Espina em va transportar per un moment a la plaça de la Vila de Torroella per la Festa Major de Sant Genís.

L'aplec és una trobada distesa entre amics i és una bona oportunitat perquè els catalans hi convidem amics d'altres nacionalitats per passar una bona estona i exportar el més gran dels valors catalans: la generositat i la inclusivitat... i sempre amb bon menjar al rerefons.

Visca l'Aplec i visca Catalunya!

FALL PICNIC 2018: A TRAVEL THROUGH TIME

It had been 10 years since my last attendance to an Aplec. After such a long period many were the feeling I experienced there. So we can understand one another better let me give you a little of my history.

On August 15 2003 I landed in California as a Balsells Fellow. I completed a masters, a PhD and a couple more years as a post-doc at UCI working with a Biomedtronics group. I spent a total of 7 years at UCI, and during that time I only missed 2 of the 14 aplecs held.

After the 7 years of California I continued my research career in London (2 years), Singapore (a few months) and 6 years in Donostia/San Sebastian (Basque Country).

It was during my stay in Donostia that something happened that made me reconsider many things: I personally lived October 1 2017 ("1-O"). Though I was living in Donostia I spent the weekend of 1-O in the city

I was born, Torroella de Montgrí (Baix Empordà), the birth place of Councilwomen Dolors Bassa. It was a weekend of tremendous sentimental intensity. I never experienced so much rage, hope, fear, energy, despair and strength in such a short period of time. I won't enter into details but when I returned to Donostia on Monday October 2 I was no longer the same person. To this day I still shudder remembering it. And Dolors still remains under arrest.

That event, together with other professional reasons, made me want to return to Catalonia, to be closer to my family and hometown, and to live at close hand this historical period (and an extremely complicated one) that our small country is living through.

I got busy looking for a job in Catalonia either doing research or as a professor, but with the bad luck that the economic crisis broke out as the ominous Article 155 was being applied. All of the public and university research centers saw their funds frozen, on account of which my return became an impossibility.

When you consider great changes in your life your eyes become wide open. As the doors to working in Catalonia were being closed one by one, I got an offer to work in California, and I accepted. My job at Motivo Engineering (www.motivo.com) was dream come true.

This takes me to October 2018. I was back in California only a few months when the Aplec was held and I did not hesitate to show up to feel closer to my roots.

After 10 years I was happy to see that the essence of the Aplec continues intact. I was shocked to see how young the 2018 Balsells Fellows looked, but I thought I must have looked like them years ago when I was a new fellow. Seeing the young group took me to the past, to the good time when I played soccer, discovered surfing, had those mythical parties at the Palos Verdes Commons, friendships that endure and experiences that will be with me for years to come.

I was happy to meet again some of my old Casal acquaintances: Pere Garriga, Carme Roig and Anna Torrents. And my surprise was compounded when I met Roger Rangel again. The two of us compared the density of our gray hairs in our luxurious head of hair and laughed as we recalled anecdotes of time gone by.

I must admit that the quality of the paella surpassed all of my expectations. One of the years I was helping with its preparation we overdid the intensity of the fire and the paella was overdone. I bow before the abilities of this group of fellows.

Some of the things of the Aplec never change... I felt like a kid when Carme was calling out the awarded numbers of the raffle as I was praying for the ham. I was lucky, but I had a very good time. Being at the Rancho Dominguez and hearing the flute intone the Santa Espina sent me back for a moment to the town square of Torroella on the Festa Major of Saint Genís.

The Aplec is an extended meeting place for friends and a good opportunity for Catalans to invite friends of other nationalities to spend a good time and explore the greatest of Catalan values: generosity and inclusiveness... and always with the background of a good meal.

Long live the Aplec and long live Catalonia!

ACTIVITATS Festa de Nadal

per Marina Serra i Saló

Fa uns quants dies que els meus bessons han celebrat el seu quart aniversari i des que tenien 1 any no ens hem perdut mai la Festa de Nadal del Casal. Ens fa molta il·lusió el dinar de germanor que sempre acaba amb torrons, neules i cava. Ens agrada participar en els jocs dels nens i cantar les Nadales amb ells. Ells gaudeixen molt fent el pessebre de paper, escrivint la carta als Reis i sobretot fent cadascun el seu tió per després tenir-lo a casa seguint la tradició catalana de "fer-lo cagar". També els hi agrada la trobada amb el Pare Noel que els hi porta els regals.

Tot això ens ajuda a sentir-nos a prop de casa, ja que gairebé tots estem molt lluny de les nostres famílies. Com cada any ho hem celebrat al Rancho Dominguez, un entorn molt bonic i agradable on els nens han pogut jugar i córrer pel camp. Per tot això, agraïm molt aquestes trobades que organitza el Casal ja que ens permet anar veient els nostres amics i ens uneix a tots com una gran família per celebrar aquesta festa tan màgica que és el Nadal. BON ANY 2019 a tothom!

CHRISTMAS PARTY

It's only been a few days since my twins celebrated their fourth birthday and from the time they were 1 year old we have never missed a Casal Christmas Party. I love these brotherly get togethers which always end up with torrons (Catalan nougat made with almonds and honey), neules (Catalan rolled wafers) and sparkling wine. We like to participate in the children's games and sing traditional Christmas carols with them. They have a lot of fun making a manger out of paper, writing a letter to the Three Kings and most of all making their own tió (Yule log) so that later at home following the Catalan tradition we oblige it to produce. They also enjoy the meeting with Santa Claus who has a few gifts for them. All of this makes us feel closer to home, since many of us are so far away from our families. As every year we have celebrated it at the Dominguez Ranch, indeed a very nice location and very much to the liking of the children who can play and run around. For all of this we are very grateful for these gatherings organized by Casal. Because of them we can meet again with our friends and we are made to feel part of a big family celebrating the magic festivity of Christmas. May you all have a very happy 2019!

RECEPTA

Bunyols de bacallà

Per Marimar Torres "The Catalan Country Kitchen. Food and wine from the Pyrenees to the Mediterranean sea coast of Barcelona"

Ingredients:

500gr de bacallà sec
 500gr de patates
 1 fulla de llorer
 2 dents d'all tallades ben petites
 50gr de mantega
 Sal i pebre negre i pebre vermell segons es vulgui
 65gr de farina
 4 ous
 2 cullerades de julivert fresc tallat petit
 Oli d'oliva suficient per fregir

Cobrir el bacallà amb aigua freda durant unes 48 hores, canviant l'aigua unes 5 o 6 vegades, per desfer-nos de l'excés de salt que porta el bacallà. Escórrer el bacallà i exprimir-lo amb les mans per remoure l'excés d'aigua. Descartar espines si n'hi ha, així com descartar la pell.

Esmicolar a tires fines el bacallà amb els dits.

En una cassola, bullir les patates amb la fulla de llorer fins que siguin tendres; pelar les patates i fer-ne un puré amb una forquilla. (Si es prefereix, podeu bullir les patates ja pelades).

Barrejar les patates, el bacallà, la sal, i l'all en un bol.

En una cassola petita, posar a bullir 125ml d'aigua amb la mantega i la sal. Quan la mantega s'ha desfet, afegir la farina i barrejar constantment fins que es formi una bola que se separi de les parets de la cassola. Immediatament posar al túrmix (food processor). Amb el túrmix funcionant, afegir ous, julivert, pebre negre i pebre vermell; barrejar fins que es formi una pasta suau. Barrejar-ho amb el bacallà i la patata.

En una paella fonda, escalfar l'oli a 170°C. Fregir uns quants bunyols alhora. Els bunyols es formen tot tirant una cullerada de la barreja dins de l'oli ja calent. Coure fins que els bunyols es vegin daurats. Un cop fets, posar sobre paper per treure l'excés d'oli i servir calents.

SALT COD FRITTERS

Ingredients:

1 pound boneless dried salt cod
 1 pound potatoes
 2 large garlic cloves, minced
 4 tablespoons of butter
 Salt, black pepper and red pepper to taste
 1/2 cup all purpose flour
 4 eggs
 2 tablespoons fresh chopped parsley leaves
 Abundant olive oil for frying

Soak salt cod in water to cover for 48 hours, changing water 5 or 6 times.

Drain and press cod with your hands to remove excess water. Discard any bones or skin and shred it finely with your fingers. In a medium saucepan, boil potatoes with basil leaves till tender; peel and mash potatoes (with a fork or potatoes richer not a food processor). In a bowl. Mix in potatoes with salt cod and garlic, mashing finely with a fork.

In a small saucepan, bring 1/2 cup of water to boil with butter. When butter melts, add flour all at once and cook, beating, until mixture forms a ball and pulls away from the sides of the pan. Immediately transfer to a food processor and whirl. With motor running, add eggs, parsley, black and red pepper; whirl until paste is smooth. Stir into the salt cod/potatoes mixture.

In a deep fryer or deep pan, heat oil at least 1 inch deep, to 340F. Cook a few puffs at a time, dropping them in by the teaspoon full, until golden. Drain on paper towels and serve immediately.

OBITUARI**Jordi Rosell i Grau**

per Pere Garriga

Ens ha arribat la trista notícia de la mort del Jordi Rosell, aquest darrer novembre a Barcelona, a l'edat de 87 anys. El Jordi havia estat durant alguns anys el vocal del consell del Casal representant de San Francisco. Quan el Casal es va fundar formalment al 1983 es pretenia que el Casal dels Catalans de Califòrnia fos de tota Califòrnia. Vet aquí el seu nom. Tindria sucursals a les zones de San Francisco, Los Angeles i San Diego.

El Jordi havia tingut una vida de novel·la. I efectivament al 2016 havia escrit unes memòries de la seva joventut titulades "Testimoni d'un nen en busca de llibertat". El llibre va ser guardonat amb el premi Romà Planas i Miró de Memòries Populares 2016.

Com explica en el seu llibre va néixer a Barcelona al 1931. Al 1938 va perdre el seu pare a la Batalla de l'Ebre durant la Guerra Civil. La seva germana va morir en un bombardeig a la vora de casa seva i la seva mare començant el perill que estava passant en aquells anys tan turbulents de la nostra història el va ingressar en una colònia de nens i nenes a La Garriga. Quan les tropes franquistes estaven a punt d'entrar a la ciutat el director de l'escola va donar als nens l'opció de quedar-se a l'escola o marxar a l'exili. El Jordi, amb només 8 anys va decidir marxar. Camí cap a França es va trobar amb una família que el va acollir i amb qui va passar la frontera a finals de gener del 1939. Es va quedar amb la seva família adoptiva en els camps on es refugiaven els exiliats. Van ser uns anys molt i molt durs. Després amb la Guerra Mundial i l'ocupació Nazi, va continuar l'infern en què vivia.

El 1948 va poder embarcar com a immigrant cap a Veneçuela i durant un període es converteix en la seva segona pàtria. Allí, amb la seva família, emprèn diversos negocis. El Jordi ha estat sempre un home amb un gran esperit comerciant i disposat a prendre el risc que comporta si veu la possibilitat d'un bon profit. El 1956 decideix venir als

Estats Units. Ve tot sol. Aquí estudia la carrera d'enginyer a la universitat; però després es dedica exclusivament al comerç. S'estableix a San Francisco. Poc després d'arribar als EUA es casa amb l'Ana i del matrimoni en neix una filla, la Maria del Carme.

En aquella primera dècada del Casal, el Jordi fa sovint el camí a Los Angeles per assistir a les reunions del Consell, que aleshores tenien lloc en una sala de la Parròquia de Santa Teresita d'Alhambra.

El 1986, amb motiu del 200 aniversari de la mort de Gaspar de Portolà, s'organitzaren actes commemoratius a San Francisco. El llavors president de la Generalitat, Jordi Pujol, va venir a Califòrnia per assistir a alguns d'ells. Recordo vivament haver acompanyat el President a aquests actes i la brillant recepció que el Jordi Rosell li va fer a casa seva amb bona assistència de la comunitat catalana de Califòrnia.

En els últims anys de la seva vida el Jordi va decidir tornar a Barcelona amb l'Ana i la Maria del Carme. Es va comprar un pis a l'Eixample i va importar alguns articles com mobles, peces d'art o antiguitats de Califòrnia. La seva idea era obrir una botiga a Barcelona. Seria un negoci en què tota la família hi col·laboraria.

Consell 1985: P. Ramon Martí, Maria Dolors Martí, Joan Bertran, Pere Garriga, Jordi Rosell a Santa Teresita

Lamentablement abans que poguessin obrir la botiga l'Ana es va posar malalta i amb el temps va morir. El Jordi no es va quedar amb les mans plegades i va escriure el llibre de les seves memòries de joventut del qual abans parlàvem. Diu: "És una història llunyana. Cada dia s'allunya més i som menys els que la podem contar. El nostre deure és deixar-ne constància abans que deixem de ser".

Vaig parlar amb la Maria del Carme durant la meua recent estada a Barcelona. Naturalment troba a faltar molt el seu pare. Es dedica a l'ensenyament de l'anglès a escoles de mainada. I està ben preocupada pel magatzem que té al pati ple dels articles importats dels EUA. Agrairia el vostre consell i ajuda.

Família Rosell Aplec Primavera 1985

OBITUARY. JORDI ROSELL I GRAU

We have received the sad news of the passing of Jordi Rosell in November in Barcelona at the age of 87. Jordi had been for a few years the representative of San Francisco at Casal's consell. When Casal was founded in 1983 it was supposed to be a Casal for all of California. That's the reason for its name. It had representatives from Casal groups in the areas of San Francisco, Los Angeles and San Diego. Jordi had had a story book life. Perhaps because of this he had written in 2016 a memoir of his youth

called: "Withness of a Child in Search of Freedom". The book was awarded the 2016 Romà Planas i Miró prize of Popular Memoires.

As her explains in his book he was born in Barcelona in 1931. In 1938 his father was killed in the Battle of the Ebre during the Spanish Civil War. And if that weren't enough his sister died in an air raid in Barcelona at the corner of their home. Jordi's mother, aware of the danger they were under in those turbulent years of our history enrolled him in a children's school in La Garriga, a town north of Barcelona. When Franco's troops were about to take the town the director of the school gave the children the option to either stay in the school or leave to leave and make their way into refugee camps in France. Jordi, who was only 8 at the time decided to take off. On his way to France he met a family who took him in and with them he crossed the border towards the end of January 1939. He stayed with this family in the concentration camps where the refugees were taken. They were very tough years which were followed by WWII and the terrible Nazi occupation.

In 1948 Jordi was able to immigrate to Venezuela, which then, for a spell, became his second homeland. There, with his family, he was involved in a number of business affairs. Jordi has always had a good businessman's spirit and was willing to take the risks involved if he thought the outcome would be profitable. In 1956 he decided to come to the US. He came alone. Though he studied engineering at a university, he left that career aside to dedicate himself entirely to commercial enterprises. He established himself in San Francisco. Shortly after his arrival he married Ana and soon the couple had their only daughter Maria del Carmen. During the 80s, when Casal was being established Jordi often made a trip to Los Angeles to attend the meetings of Casal's consell. At that time it met in the parish hall of Santa Teresita of Alhambra.

In 1986, to commemorate the 200 anniversary of the death of Gaspar de Portolà who headed the Spanish exploration of California, a number of events are scheduled in San Francisco. The then President of La Generalitat Jordi Pujol came to California to attend some. I remember vividly having accompanied the President to San Francisco and the brilliant reception Jordi Rosell prepared for him at his home with the attendance of many members of the Catalan community of California.

In the last years of his life Jordi decided to return to Barcelona with his wife and daughter. They bought an apartment in El Eixample and imported with them a number of articles, furniture, pieces of art and antiquities of California. His idea was to open a store to sell such articles in Barcelona. He had in mind having the store run by him and his family. It would also be a legacy for his daughter.

Unfortunately before they could open the store Jordi's

wife contracted a grave illness which eventually led to her passing. But Jordi continued working. This time on a book of his childhood memoires to which we referred to earlier. He says in it; "This is a story from the far past and everyday there are less of us who can tell it. It is our duty to record it before we no longer exist."

I talked to Maria del Carme during a recent visit to Barcelona. Naturally she misses her father very much. She is now helping to teach English to youngsters in a nursery school. She is also worried about what to do with all the material imported from California stored in her back yard. She would welcome your advise and help.

Great Opportunity for deserving Catalan Engineering Students!

**The Balsells Foundation offers generous
Fellowships and Financial Aid Grants
to study at outstanding universities
in California and Colorado for**

**Graduate Fellowships
Postdoctoral Fellowships
Undergraduate Mobility Program Scholarships**

**Find out more details at:
<http://balsells.eng.uci.edu/>,
www.colorado.edu/engineering/research/balsells,
www.uccs.edu/Documents/eas/eas/Balsell_UCCS_EAS**

OBITUARY

To Mark's Redhead Memory

per Norma Vargas

For the past few years we became accustomed to seeing the figure of a man of few words, but when engaged in conversation, he had a lot to say to those who elicited his opinion. Mark Redhead, husband of Ornella Torralba became part of our group, a constant presence sharing our celebrations, our concerns, our quirkiness!

Always pleasant, he attended most of our events and just smiled when he witnessed our ardent exchanges, staying away from taking sides in our friendly disputes but, when asked, trying to put the different positions in perspective, making an effort to understand us.

Born in Santa Monica, California, he was a scholar, a published author, and a tenured professor of political sciences in Cal State Fullerton. He provided interesting insight into the different political processes, both in the USA and in Catalonia. His willingness to share his deep knowledge of these processes were significant for my ignorant self. I've never been interested in politics until all the occurrences of the last few years and Mark provided me with solid information

and interpretation of the events in such a way that helped me understand better what was going on and to consolidate some of my ideas into somewhat coherent thoughts.

We were all deeply saddened with his passing at such a young age. He was 50 years old and had been suffering of a devastating illness for the past 3 years, leaving Ornella, his sons Cesc and Astor, his parents Alan and Eva Redhead, and his sister Susan Redhead to remember and appreciate the time they had with him.

His passing gave us pause, made us ponder the value of our ephemeral life, helped us treasure every moment of our lives. It was a shocking reminder of what we stand to lose and, personally, to review my life as what it really is, a fledging period that we can't stop from leaving us, pretty much as the proverbial sand escaping between our fingers, or the water rushing always to the ocean.

The Casal's board has organized a fund raiser in his memory. The donations are to go to the Pasqual Maragall Foundation for research into Alzheimer disease or to the Casal dels Catalans de California. All donations shall be forwarded to the Pasqual Maragall Foundation by July 1.

OBITUARI. A LA MEMÒRIA DE MARK REDHEAD

Ens els últims anys ens havíem acostumat a veure un home de poques paraules, però amb qui, una vegada començàvem una conversa tenia molt a dir si demanàvem la seva opinió. El Mark Redhead, el marit de l'Ornel·la Torralba, s'havia convertit en un membre del nostre grup, una presència constant en les nostres celebracions, les nostres preocupacions, les nostres peculiaritats!

Sempre amable, havia assistit a la major part dels nostres esdeveniments i somreia quan presenciava les nostres apassionades discussions, sense mai posar-se a favor o en contra de les nostres amistoses disputes. Però si se li demanava, procurava posar els nostres punts de vista en perspectiva, esforçant-se en comprendre'ns.

El Mark va néixer a Santa Monica, Califòrnia. Era un erudit, un autor publicat i un professor amb càtedra en ciències polítiques de la universitat de Cal State Fullerton. Havia proporcionat penetrants anàlisis de diferents processos polítics tant dels EUA com de Catalunya. La seva bona voluntat de compartir el seu profund coneixement fou important per a una persona ignorant en aquestes qüestions com jo. Jo mai havia estat interessada en política fins als esdeveniments dels últims anys i el Mark m'havia proporcionat informació sòlida i interpretació del que estava passant i, d'aquesta manera, ajudar a consolidar algunes de les meves idees amb més coherència.

Tots vam quedar ben entristits amb els seu traspàs en una edat tan jove. Tenia 50 anys i havia estat sofrint una devastadora malaltia durant els últims tres anys, deixant l'Ornel·la, els seus fills Cesc i Astor, els seus pares Alan i Eva Redhead, la seva germana Susan Redhead per recordar i valorar el temps que havien passat amb ell.

El seu traspàs ens dona pausa i ens fa reflexionar el valor de la nostra efímera vida, i atresorar cada moment de les nostres vides. Ha estat un terrible recordatori del que ens toca perdre. A mi, m'ha fet revisar la meua vida al que realment és: un període que se'ns escorre que no podem aturar, com la sorra proverbial que s'escapa entre els nostres dits, o l'aigua precipitant-se sempre cap al mar.

El consell del Casal ha organitzat un fons en la seva memòria. Les donacions es poden fer a la Fundació Pasqual Maragall per la recerca de l'Alzheimer o al Casal dels Catalans de Califòrnia per a aquesta fundació. La donació a la Fundació Pasqual Maragall es farà el dia 1 de Juliol.

ARTICLES

El Clàssic a Los Angeles

per Teresa de Genover

Gràcies de la coneixença d'un dels directius del Futbol Club Barcelona que en Pere Garriga va fer durant un dels seus viatges pel món, els membres del Casal Català vam ser convidats a l'esdeveniment que es va celebrar el 2 de març del 2019 al Skylight Row DTLA, per veure un dels clàssics partits de futbol de La Lliga entre el Barça i el Reial Madrid.

L'esdeveniment era a la intempèrie i malauradament durant tot el dia la pluja va ésser constant, de tal manera que alguns dels qui hi vam assistir, després del primer gol del Barça, que fou també l'únic gol durant tot el partit, vam anar-nos a refugiar de la pluja i el fred dins d'una cafeteria per dinar i xerrar.

Abans del partit, els membres del Casal, així com altra gent que va assistir al Clàssic, vam anar a la botiga de la Conselleria de Turisme de l'Ambaixada d'Espanya de Los Angeles on oferien alguns dels productes alimentaris que tant trobem a faltar en el nostre dia a dia, quan som lluny de la nostra estimada Catalunya. Vam menjar pernil serrà, xoriç, ametlles Marcona i olives. També vam fer-la petar amb el conseller de Turisme i la gent que treballa a la seva oficina.

Si bé la pluja, pel meu gust, va posar fre al fet que algunes ens quedéssim a veure el partit en la seva totalitat, el que no va poder frenar és el caliu i germanor que se sent en parlar la nostra estimada llengua amb la nostra gent. I per rematar-ho, el Barça va guanyar el partit!

THE "CLASSIC" IN LA

Thanks to Pere Garriga meeting one of the directors of the Soccer Club Barcelona, during one of his travels, all members of the Casal dels Catalans where invited to attend the event hosted on March 2,

2019 at the Skylight Row DTLA to watch one of the Classic Soccer games between the teams Barça and Real Madrid.

The event was outdoors and unfortunately it rained the whole time. Due to that, some of us, after the first goal by the Barça team which was also the only goal during the whole game, went inside a cafe to get warm, find refuge from the rain and have lunch together.

Before the game started, the members of the Casal, as well as others attending the event, went to visit the tent that the Consulate of Tourism of the Spanish Embassy had on the grounds. There, we where offered some of the food products that we miss on our day to day life when we live away from our beloved Catalunya. We enjoyed Serrano ham, chorizo, Marconi almonds and olives while we chatted with the staff from the office of tourism.

Even though the rain stopped me from remaining outside to watch the whole soccer game, it did not stop us from enjoying the warmth and sisterhood we feel when we can express ourselves in Catalan among our own people. Moreover, to make the day even better, the Barça team won!

ARTICLES

Poemes

SALVADOR ESPRIU (1913-1985)

ASSAIG DE CÀNTIC EN EL TEMPLE

Oh, que cansat estic de la meva
 covarda, vella, tan salvatge terra,
 i com m'agradaria d'allunyar-me'n,
 nord enllà,
 on diuen que la gent és neta,
 i noble, culta, rica, lliure,
 desvetllada i feliç!
 Aleshores, a la congregació, els germans dirien
 desaprovant: "Com ocell que deixa el niu,
 així l'home que se'n va del seu indret",
 mentre jo, ja ben lluny, em riuria
 de la llei i de l'antiga saviesa
 d'aquest meu àrid poble.
 Però no he de seguir mai el meu somni
 i em quedaré aquí fins a la mort.
 Car sóc també molt covard i salvatge
 i estimo a més amb un
 desesperat dolor
 aquesta pobra,
 bruta, trista, dissortada pàtria.

SONG REHEARSAL IN THE TEMPLE

*Oh, how tired I have become of my
 cowardly, old, and such wild country,
 and how I would love to depart,
 northward,
 where they say people are neat,
 and noble, cultured, rich and free,
 awake and happy!
 But then, to the congregation, my brothers would
 say
 disapprovingly: "As a bird that flies away from
 the nest,
 such is the man who leaves his neighborhood",
 while I, already far away, would laugh
 at the law and the old wisdom
 of this my arid land.
 However, I will never follow my dream
 and will remain here until I die.
 Because I too am wild and very much a coward
 and I also love with
 desperate grief,
 this my poor,
 dirty, sad and unfortunate country.*

ARTICLES

Recull d'articles de la premsa americana sobre el judici del "Procés"

per Anna Torrents

12 Catalan leaders face trial on charges of sedition and rebellion against Spain

By Meg Bernhard on Jan 21, 2019 — The Los Angeles Times

Catalan regional Parliament staff members and pro-independence MPs, displaying yellow ribbons and the portraits of imprisoned Catalan pro-independence political and social leaders, in a demonstration last month in Barcelona. (Andreu Dalmou/Shutterstock)

BARCELONA — It's been well over a year since Spain crushed an independence movement in the semiautonomous region of Catalonia.

Now 12 people are set to go on trial for having organized the independence referendum that sparked the crackdown.

The Spanish government accuses the defendants of sedition and rebellion, charges that together could result in sentences of up to 25 years in prison — and that are intended to send a stern warning to anybody else with dreams of breaking away from Spain.

But rather than extinguish longings for independence, the prosecution has energized a broader movement for self-determination and turned the defendants — nine of whom are in pretrial detention — into heroes.

Thousands of Catalans have demonstrated over the last year for the release the politicians, rallying around the chant "Free political prisoners!"

The president of Catalonia, Quim Torra, said in an interview in his home this month that the defendants were merely carrying out the will of the people to hold the referendum on secession.

“We feel as guilty as they do, and we feel as innocent as they do,” he said. “For this reason, we are fighting for their innocence.”

The referendum, held on Oct. 1, 2017, against the orders of the Spanish government, which deemed it unconstitutional, drew only 40% of eligible voters.

But 90% of them voted in favor of secession, and three weeks later, Carles Puigdemont, the region’s president at the time, declared independence.

That precipitated Spain’s deepest constitutional crisis since the country became a democracy 40 years ago. The Spanish government fired the Catalan parliament, took control of the region, began arresting politicians and called for early elections to choose new leaders.

The results made clear that Catalonia is highly polarized over independence. Separatist parties together won a plurality of seats in parliament, but an anti-independence party, Ciudadanos, or Citizens, won more seats than any other individual party.

In June, after months of uncertainty over the region’s leadership, Torra, a little known politician from Puigdemont’s party, was sworn in as president and promised to continue the independence fight.

The 2017 crisis was the latest in a long history of clashes between the central government and Catalonia, one of 17 regions that were granted some degree of autonomy — primarily in overseeing their own education systems and infrastructure — under the 1978 constitution.

The last time Catalonia declared independence was 1934, two years before the start of the Spanish Civil War. The central government swiftly suspended the regional government and jailed many of its politicians. The Catalan president was sentenced to 30 years in prison but released and returned to his post when a leftist coalition national government took power in 1936.

This time around, the government appears set on handing down harsh punishments.

The trial is expected to start by early February, after the court approves witnesses and experts.

The defendants include former Catalan Vice President Oriol Junqueras, activists Jordi Sanchez and Jordi Cuixart, the former president of Catalonia’s parliament and several members of Puigdemont’s Cabinet.

Supreme Court judge Pablo Llarena made clear that he saw the referendum as an assault on Spain itself, writing in his indictment of the separatists that “this process was an attack on the constitutional order” made with “a gravity and persistence unseen in any democracy of our environment.”

But defenders of the organizers say that they were acting on the will of Catalans, who in 2015 had voted pro-independence parties into the majority in the regional parliament, and that the referendum result gave politicians a mandate to secede.

“It’s a trial against the ballot boxes,” Jordi Pina, a lawyer for three of the separatists, said at a news

conference Jan. 15.

In November, more than 120 professors signed a letter opposing the charges of rebellion and sedition on legal grounds, arguing those crimes were intended for prosecution of armed groups or terrorists, not peaceful organizers.

Only one person has been convicted of rebelling since Spain's democratic transition — a lieutenant colonel in the Spanish Civil Guard who led an attempted coup d'état in 1981.

"From the judicial point of view, a crime of rebellion is violent," said Manuel Cancio, a criminal law professor at the Autonomous University of Madrid and a signatory of the letter.

He added that he does not believe Catalonia has a constitutional right to self-determination.

Not all the leaders of the referendum will be on trial.

Puigdemont escaped arrest by fleeing to Belgium, where he remains in self-imposed exile. Others went to Switzerland and Scotland.

Spain issued international arrest warrants for the politicians, but foreign courts have blocked attempts to extradite them.

Puigdemont and the other exiles have continued to push their case, filing complaints to the United Nations and holding panels across Europe to argue that Catalonia has a right to self-determination.

Many Catalans still view Puigdemont as their legitimate leader, and even Torra said he wants to bring him back to power — though arrest is a more likely fate if he were to return to Spain.

Torra has also been looking for foreign allies, embarking on a series of trips to convince the world that Spain is trampling on the civil liberties of the defendants.

"We are directing ourselves to the people, Europeans and Americans and the people of the free world, who feel concerned about civil rights and human rights," Torra said.

In December, four imprisoned Catalans went on a hunger strike for more than two weeks to bring attention to their cause.

"The movement is in a stronger situation than we have ever seen," Torra said. "The case of the Catalans is better and more understood."

Still, he has made no headway in talks with Spanish Prime Minister Pedro Sanchez in negotiations that Torra hopes will lead to a new referendum.

"At each meeting we go to, we propose a series of topics, we go with our homework done, and Spain always comes with a blank page," Torra said. "Never with a concrete proposal."

12 DIRIGENTS CATALANS PROCESSATS ACUSATS DE SEDICIÓ I REBEL·LIÓ CONTRA ESPANYA

Ha passat més d'un any des que Espanya va aixafar un moviment independentista a la regió semiautònoma de Catalunya.

Ara 12 persones estan preparades per a ser processades per haver organitzat el referèndum sobre la independència que va originar l'ofensiva espanyola.

El Govern espanyol acusa els processats de sedició i rebel·lió, acusacions que podrien resultar en sentències de fins a 25 anys de presó – i que amb això s'intenta trametre un sever advertiment a qualsevol que estigui somniant amb una secessió d'Espanya.

Però en lloc d'apagar els desitjos d'independència, el procés ha potenciat un moviment més ample a favor de la determinació pròpia i ha convertit els acusats – nou dels quals han estat detinguts esperant el judici – en herois.

Milers de catalans s'han manifestat durant el darrer any per posar en llibertat els presos polítics, ajuntant-se sota el cant "Llibertat pels presos polítics!".

El president de Catalunya, Quim Torra, va declarar en una entrevista a casa seva aquest mes, que els processats no feien més que obeir la voluntat del poble de fer el referèndum sobre la secessió.

"Ens sentim tan culpables com ells, i ens sentim a la vegada tan innocents com ells se senten," va dir. "Per aquesta raó lluitem a favor de la seva innocència."

El referèndum que va tenir lloc l'1 d'octubre del 2017, contra les ordres del Govern espanyol que el considerava inconstitucional, va aplegar només el 40% de votants qualificats.

Però el 90% d'ells van votar a favor de la secessió, i tres setmanes després, Carles Puigdemont, el president aleshores de Catalunya, va declarar la independència.

Això va precipitar la crisi constitucional més pregona d'Espanya des que aquest país es va convertir en una democràcia fa 40 anys.

El Govern espanyol va dissoldre el Parlament català, va prendre control de la regió, i es va posar a detenir polítics i fixar una nova convocatòria per a escollir nous dirigents.

Els resultats van deixar clar que Catalunya està altament polaritzada sobre la qüestió de la independència. Els partits independentistes van guanyar la majoria al Parlament, però un partit anti-independentista, Ciudadanos, va guanyar més escons que qualsevol altre partit individual.

El juny, després de mesos d'incertesa sobre la direcció catalana, Torra, un polític poc conegut del partit de Puigdemont, va ser jurat com a President i va prometre continuar la lluita per a la independència.

El 2017 va ser l'última d'una llarga sèrie històrica de confrontacions entre el Govern central i Catalunya, una de les 17 regions espanyoles a les quals s'ha concedit un cert grau d'autonomia – especialment pel que fa al seu sistema d'educació i infraestructura – d'acord a la Constitució del 1978.

L'última vegada que Catalunya va declarar la independència fou el 1934, dos anys abans del començament de la Guerra Civil espanyola. El Govern central de seguida va suspendre el Govern regional i va empresonar molts polítics. El President de Catalunya va ser condemnat a 30 anys de presó però va ser posat en llibertat i tornat al seu càrrec quan una coalició d'esquerra del Govern nacional va ser elegit el 1936.

Aquesta vegada, el Govern sembla encarrilat a sentenciar càstigs severos.

El procés s'espera que començarà al febrer, després que la cort aprovi els testimonis i experts.

Els processats inclouen el vicepresident de Catalunya Oriol Junqueras; els activistes Jordi Sànchez i Jordi Cuixart; el darrer president del Parlament de Catalunya i diversos membres del Consell de Puigdemont.

El jutge de la Cort Suprema, Pablo Llarena, va expressar clarament que considerava el referèndum com un atac a Espanya, escrivint en la seva acusació als separatistes que “aquest procés era un atac a l'ordre constitucional” fet amb “una gravetat i persistència desconegudes en qualsevol democràcia del nostre entorn.”

Però els defensors dels organitzadors diuen que actuaven d'acord a la voluntat dels catalans, qui el 2015 havien votat a favor de partits independentistes al Parlament català, i que el resultat del referèndum va donar als polítics l'autoritat per a la secessió.

“És un procés contra les urnes,” va dir Jordi Pina, un advocat de tres dels separatistes, en una conferència de premsa del 15 de gener.

Al novembre, més de 120 professors van signar una carta en oposició a la legalitat dels càrrecs de rebel·lió i sedició, argumentant que aquests crims estaven pensats per a processar grups armats i terroristes, no per a organitzadors pacífics.

Només una persona ha estat condemnada per rebel·lió des de la transició – un tinent coronel de la Guàrdia Civil que va intentar un cop d'estat el 1981.

“Des del punt de vista judicial, un crim de rebel·lió és violent,” va dir Manuel Cancio, un professor de llei criminal de la Universitat Autònoma de Madrid i un dels signants de la carta.

Va afegir que no creu que Catalunya tingui el dret constitucional d'autodeterminació.

No tots els dirigents del referèndum estaran processats.

Puigdemont va lliurar-se de ser detingut escapant-se a Bèlgica, on s'ha quedat en exili autoimposat. Altres van refugiar-se a Suïssa i Escòcia.

Espanya ha emès ordres internacionals de detenció als polítics, però les corts estrangeres han bloquejat intents d'extradició.

Puigdemont i els altres exiliats han continuat pressionant el seu cas, fent demandes a les Nacions Unides i assistint a conferències per tot Europa per debatre que Catalunya té el dret d'autodeterminació.

Molts catalans encara consideren Puigdemont com el seu legítim dirigent, i fins i tot Torra ha dit que vol que torni al poder – tot i que la seva detenció seria segurament el resultat si tornés a Espanya.

Torra ha estat buscant aliats a l'estranger, fent viatges per convèncer el món que Espanya està trepitjant sobre les llibertats civils dels acusats.

“Ens dirigim al poble, als europeus i als americans i a gent del món lliure, que es preocupen pels drets civils i els drets humans”, ha dit Torra.

Al desembre, quatre dels catalans empresonats van fer una vaga de fam durant més de dues setmanes per cridar l'atenció a la seva causa.

“El moviment està en una situació més forta que mai,” ha dit Torra. “El cas dels catalans es millor i més ben entès.”

Tot i així, no ha avançat gens la causa independentista en converses amb el primer ministre espanyol, Pedro Sánchez, negociacions que Torra espera que puguin resultar en un nou referèndum.

“A cada reunió proposem una sèrie de qüestions, hi anem amb els nostres deures fets, i Espanya sempre respon amb una pàgina en blanc”, ha dit Torra, “mai amb una proposta concreta”.

NOTA: Després de la publicació d'aquest article al LA Times, l'ex-regidor del PSC Gabriel Colomé, escriví articles a LA Times i Euronews atacant l'independentisme i hi amagà que actualment treballa per al Ministeri d'Afers Estrangers espanyol i que és assessor de Borrell. Així, Borrell va col·locar el discurs que li interessà al LA Times sense que es notés que era ell qui ho feia, mitjançant Colomé i presentant-lo com un article acadèmic i no pas com un article de part.

Las tres verdades del equivocado juicio al "procés" catalán

Por Diego Fonseca, 7 de marzo de 2019 – The New York Times ES

Un grupo de personas se reunió en febrero en Barcelona para protestar por el juicio al "procés" catalán. Credit Marta Pérez/EPA vía Shutterstock

BARCELONA — El catalanismo ha tenido una semana de justicia poética gracias a la televisión. Por un lado, el Barça desquició dos veces al Real Madrid —fuera de la Copa del Rey, casi fuera de la Liga— y luego un Ajax de inspiración culé completó la tarea al eliminarlo de la Liga de Campeones.

Como el fútbol es la política por otros medios, las discusiones de pelota en Cataluña se han mezclado con el peloteo de un evento mayor para el independentismo: el juicio, también televisado, a los líderes del procés. La decisión errónea del Estado español de enjuiciar al liderazgo independentista catalán —llevaron a la justicia un entuerto que debían resolver la Moncloa y la Generalitat— ha secuestrado la política española para exhibirla en directo. Fue, además, un grueso error de cálculo de Madrid, pues la judicialización de la política amalgama al catalanismo. Los gritos de libertad a los presos políticos no han cesado y las movilizaciones, como la concentración de más de 200.000 personas en Barcelona en febrero, se mantienen vivas.

Los catalanes han entendido la paradoja: aceptar ser juzgados por un Estado al que desdeñan puede ser útil para sus aspiraciones de largo plazo. Así que han hecho de su defensa un espectáculo para discutir tres verdades dirigidas a la audiencia de la televisión: la verdad política, la histórica y la jurídica. Cada una apunta a que España se exhiba como una nación incapaz de manejar los deseos de las comunidades que la integran. Y tal como van las cosas, el catalanismo parece ir ganando ese partido simbólico igual que el Barça se tragó al Madrid.

Jordi Cuixart, el presidente de Òmnium Cultural —una de las entidades clave en la construcción social del independentismo—, es una de las voces de la verdad política del lado catalán. Cuixart ha defendido la idea de que la independencia es un pedido de más democracia en una nación monárquica que va a destiempo con la historia. Sus intervenciones han expuesto al ridículo a la acusación del Estado y su entusiasmo —aunque enfrente una posible condena de más de diez años— encaja bien con el espíritu romántico de los independentistas catalanes, que se sienten perseguidos por Madrid.

La disputa por la verdad histórica tiene nombre y apellido: Oriol Junqueras. En su alegato inicial, el líder de Esquerra Republicana, el partido independentista de izquierda, defendió las actuaciones del catalanismo como un acto de fe democrática. Las palabras de Junqueras en el Tribunal no eran para los jueces: fue un discurso para edificar su lugar en la historia. La prisión no es un problema para él. Devoto católico, ha repetido que no tiene reparos en asumir la cárcel. Sabe que la historia la escriben los que ganan y cree que los catalanes del futuro encontrarán en su martirio un nuevo heroísmo inspirador.

Finalmente, la verdad jurídica, la gran victoria pírrica —y, por lo tanto, derrota— de España. La acusación pretende condenar a los catalanes por rebelión, sedición y malversación de fondos, entre otros cargos. Pero los delitos de rebelión y sedición —que presuponen violencia, ausente en el camino al referéndum del 1-O— se desmoronan. Poco hizo el Estado hasta ahora para demostrar, además, que la Generalitat catalana desvió fondos de las arcas públicas para financiar el proyecto independentista. Todo parece indicar que la acusación del Estado buscará condenar a los líderes catalanes por conspirar para rebelarse. Que el juicio se aferre a una acusación secundaria —la conspiración— cuando iba por todos los cargos, no es una victoria para celebrar en Madrid.

El juicio aún no está cerrado —se prevé que se dará una sentencia en julio—, pero los catalanes llevan la ventaja simbólica: han vivido diez años defendiendo aquello por lo que los acusan, mientras que el Estado español ha montado su caso con prisa. Le cuesta encontrar elementos para probar que los catalanes se han alzado contra el Estado, “violenta y públicamente”. La acusación palidece, titubea, como un bote mal armado rumbo al naufragio.

El modo en el que se ha desenvuelto el juicio ha demostrado lo mismo que el fútbol: no es buena idea atacar a los catalanes sin tener buena defensa. Discutir de política en un tribunal mezcla los balances democráticos, pero aún hay una claudicación mayor cuando quienes auparon al catalanismo se lavan las manos con un cinismo vergonzoso. Sin ir más lejos, el expresidente Mariano Rajoy dijo haber olvidado casi todas sus decisiones comprometedoras, su vicepresidenta siguió el mismo juego y el exministro del Interior, Juan Ignacio Zoido, completó la triada: no solo no asumió responsabilidad por la represión policial en el 1-O contra civiles, sino que achacó la violencia a malas decisiones de los policías en las calles.

El bochorno en vivo y en directo: en el banquillo de los testigos, las tres máximas autoridades del gobierno español se fueron sin pagar su cuenta. El daño a la seriedad institucional producido por dejar que los jueces arreglen lo que los políticos debían remendar se ve a diario por las cámaras de televisión del juicio. Cuando la sala no es una tribuna política, los acusados actúan como una pandilla de rebeldes sarcásticos y la fiscalía del Estado, como señores que precisan una siesta. Causa gracia, pero no da risa. En el juicio al procés acabará en el banquillo la confianza de millones de catalanes en el sistema judicial español así como, para los españoles, la capacidad de sus instituciones para solucionar lo que la política no quiso.

En esta ópera bufa, solo el presidente del Tribunal, Manuel Marchena parece mantener la seriedad. Marchena se esfuerza por llevar la acusación del Estado y las respuestas de los catalanes al terreno jurídico, quizás convencido de que, cualquiera sea el resultado, es mejor que se ajuste al espíritu de la ley que a una revancha política mal planeada o a la acusada caza de brujas denunciada por el independentismo. No es una posición sencilla. Los catalanes tienen claro que su apuesta por la verdad histórica y política es superior a la verdad jurídica. Si acaban libres sentirán que hubo justicia; si la condena es menor, sabrán que el Estado español jamás tuvo un caso de peso, y, si los encarcelan, serán los mártires políticos de las futuras generaciones del independentismo.

Cualquiera sea su resultado, el juicio será una derrota, una oportunidad perdida para solucionar la crisis política con Cataluña.

[NOTA: La independència judicial de Marchena és més que qüestionable a aquestes alçades del "procés"](#)

THREE TRUTHS ABOUT THE MISTAKEN TRIAL OF THE CATALAN 'PROCÉS'

BARCELONA — Catalanism has had a week of poetic justice thanks to television. On the one hand Barça shredded Real Madrid to pieces twice – kicking it out of the Copa del Rey, and nearly out of La Liga – and later Ajax, a team inspired by Barça, completed the task by eliminating it from the Liga de Campeones. Since soccer is politics through another medium, discussions about playing ball in Catalonia got mixed up with the kicking about of the greater event of independentism: i.e. the trial, also televised, of the leaders of the 'procés'. The wrongful decision of the Spanish government to put the leaders of the Catalan independence movement on trial –an injustice it created and that should have been resolved between Moncloa and Generalitat – has hijacked Spanish politics to be on exhibit live for all to see. It was, also, a big miscalculation of Madrid, because putting politics on trial has united the forces of Catalanism. The cries of freedom for the political prisoners has not ceased and kept alive large mobilizations, such as the concentration of more than 200 thousand people in Barcelona in February.

Catalans have understood the paradox: accepting to be put on trial by a State they disdain may be useful for its long term goals. So they have made a spectacle of their defence and allowed them to discuss three truths to the television audience: political truth, historical truth and judicial truth. Each of these point to a Spain incapable as a nation to manage the desires of the communities that integrate it. And as matters are proceeding, it appears Catalanism is winning this symbolic match just as Barça knocked out Madrid. Jordi Cuixart, the president of Omnium Cultural – one of the key entities involved in the social building of independentism -, is one of the voices of political truth on the Catalan side. Cuixart has defended the idea that independence is a request for more democracy in a monarchical nation that is walking out of step with history. His interventions have exposed the ridiculousness of the State's charge and his enthusiasm – despite facing a possible sentence of more than 10 years in jail – fit well the romantic spirit of pro-independence Catalans, who feel persecuted by Madrid.

The argument of historical truth has a name: Oriol Junqueras. In his initial claim, the head of Esquerra Republicana, the leftist independence party, defended the actions of Catalanism as acts of democratic faith. The words of Junqueras before the court were not for the judges: they were a speech to safeguard his place in history. Prison is not a problem for him. A devout Catholic, he has repeated that he has no qualms about going to jail. He knows that history is written by the victors and he believes that Catalans of the future will find

in his martyrdom an inspiration for heroism.

Finally, judicial truth, the great pyric victory – and, therefore defeat – of Spain. The prosecution pretends to condemn Catalans for rebellion, sedition and embezzlement of funds, among other charges. But the crimes of rebellion and sedition – both of which presuppose violence, completely absent on the way to the October 1 referendum – fall apart. The State has done little up to now to demonstrate, also, that the Catalan Generalitat diverted funds from the public treasury to finance the independence project. All seems to indicate that the State will now have to seek to condemn the Catalan leaders only on a conspiracy to rebel charge. That the trial now clings to a secondary charge – that of conspiracy- when it started on multiple charges, is not a victory to celebrate in Madrid.

The trial is not yet over – it is anticipated that sentence will be passed in July -, but Catalans have a symbolic advantage: they have lived for ten years defending what they are being accused of, while the Spanish State has built its case in a hurry. It has trouble finding elements to prove the Catalans had engineered an uprising against the State, “in a violent and public manner”. The charge pales, falters, such as a boat, poorly put together, heading for a shipwreck.

The way the trial has evolved to demonstrate what we already knew from soccer: it is not a good idea to attack the Catalans unless you have a good defense. To discuss politics in a trial mixes democratic balances, but there is still a greater fault when those who have encouraged Catalanism now wash their hands with shameful cynicism. We need not go any further than ex-president Mariano Rajoy who said he had forgotten nearly all of the compromising decisions he had taken, and his lady vice president adopting the same position and his ex-minister of Interior, Juan Ignacio Zoido, completing the play: not only did he assume no responsibility for the political repression of October 1 against private citizens, but also blamed the violence perpetrated in the streets on poor decisions of the police.

The embarrassment comes across live: at the very witness seat of the trial as the three chief authorities of the Spanish Government had left their positions without paying their dues. Damage has been done to institutional sense of responsibility which has left the judges to repair what politicians should have taken care of. This can be seen daily by the television cameras at the trial. When the hall is not a political rostrum, those on trial perform as a gang of sarcastic rebels and the State’s prosecutors as gentlemen in need of a siesta. How funny, but this does not make you laugh. In the trial of the procés the confidence of millions of Catalans in the Spanish judicial system will also be on trial, as well as for Spaniards, the ability of its institutions to solve that which the political system did not want to do.

In this comic opera only the presiding judge of the court, Manuel Marchena, seems to uphold its gravity. Marchena makes an effort to maintain on judicial grounds the State’s charges and the answers of the Catalans, perhaps convinced that, whatever the result might be, it is better that it stay within the spirit of the law than to be a political vendetta poorly planned or a hunt of the witches denounced by independentism. It is not an easy position. The Catalans see clearly that their bet on historical and political truth is superior than judicial truth. If they are set free they will feel that justice has been done; if they are condemned in a minor fashion, they will know that the Spanish government never had a significant case against them, and, if they are sent to jail, they will be the martyrs of the future generations of independentism.

Whatever the result, the trial will be a defeat, a lost opportunity to solve the political crisis with Catalonia.

ELECCIONS GENERALS AL CONGRÉS DELS DIPUTATS I AL SENAT 2019

28 d'Abril de 2019

Informació general facilitada per la FIEC

CALENDARI PER A PODER PARTICIPAR EN LES ELECCIONS AL CONGRES DE DIPUTATS I AL SENAT EL PROPER 28 D'ABRIL DE 2019
Publicació de la convocatòria d'eleccions
<ul style="list-style-type: none"> • 5 de març
Consulta del Cens Electoral que s'exposarà a Ambaixades i consolats
<ul style="list-style-type: none"> • Del 11 al 18 de març
Reclamacions per inclusió / exclusió al cens electoral (CERA)
<ul style="list-style-type: none"> • Del 11 al 18 de març
Resolució de les reclamacions per inclusió / exclusió al cens electoral (CERA)
<ul style="list-style-type: none"> • Del 11 al 21 de març
Exposició de la resolució de les reclamacions als consolats (CERA)
<ul style="list-style-type: none"> • El 22 de març
Termini per a sol·licitar la inscripció com a temporal al registre ERTA
<ul style="list-style-type: none"> • Del 5 de març a l'1 d'abril
Sol·licitud prèvia del vot per correu CERA i ERTA ('voto rogado')
<ul style="list-style-type: none"> • Del 5 de març a l'1 d'abril
Tramesa de la documentació pel vot per correu CERA i ERTA des de les Delegacions Provincials de l'Oficina el Cens Electoral als electors que ho hagin sol·licitat
<ul style="list-style-type: none"> • Del 2 al 8 d'abril (si no hi han recursos d'impugnació contra llistes) • Del 2 al 16 d'abril (si hi ha impugnacions de llistes)
Termini per a enviar el vot per correu al consolat o Ambaixada (Electors CERA)
<ul style="list-style-type: none"> • Del 2 al 23 d'abril
Termini per a enviar el vot per correu a la teva mesa electoral (Electors ERTA)
<ul style="list-style-type: none"> • Del 8 al 24 d'abril
Dipòsit del vot en urna a consolats o ambaixades (Electors CERA)
<ul style="list-style-type: none"> • Del 24 al 26 d'abril (ambdós inclosos)

ELECCIONS AL PARLAMENT EUROPEU 2019

26 de Maig de 2019

Informació general facilitada per la FIEC

CALENDARI PER A PODER PARTICIPAR EN LES ELECCIONS AL PARLAMENT EUROPEU EL PROPER 26 DE MAIG DE 2019	
Publicació de la convocatòria d'eleccions	<ul style="list-style-type: none"> • 2 d'abril
Consulta del Cens Electoral que s'exposarà a Ambaixades i consolats	<ul style="list-style-type: none"> • Del 8 al 15 d'abril
Reclamacions per inclusió / exclusió al cens electoral (CERA)	<ul style="list-style-type: none"> • Del 8 al 15 d'abril
Resolució de les reclamacions per inclusió / exclusió al cens electoral (CERA)	<ul style="list-style-type: none"> • Del 8 al 18 d'abril
Exposició de la resolució de les reclamacions als consolats (CERA)	<ul style="list-style-type: none"> • El 19 d'abril
Termini per a sol·licitar la inscripció com a temporal al registre ERTA	<ul style="list-style-type: none"> • Del 2 al 27 d'abril
Sol·licitud prèvia del vot per correu CERA i ERTA ('voto rogado')	<ul style="list-style-type: none"> • Del 2 al 27 d'abril
Tramesa de la documentació pel vot per correu CERA i ERTA des de les Delegacions Provincials de l'Oficina el Cens Electoral als electors que ho hagin sol·licitat	<ul style="list-style-type: none"> • Del 30 d'abril al 6 de maig (si no hi han recursos d'impugnació contra llistes) • Del 30 d'abril al 14 de maig (si hi ha impugnacions de llistes)
Termini per a enviar el vot per correu al consolat o Ambaixada (Electors CERA)	<ul style="list-style-type: none"> • Del 30 d'abril al 22 de maig
Termini per a enviar el vot per correu a la teva mesa electoral (Electors ERTA)	<ul style="list-style-type: none"> • Del 8 al 24 de maig
Dipòsit del vot en urna a consolats o ambaixades (Electors CERA)	<ul style="list-style-type: none"> • Del 22 al 24 de maig (ambdós inclosos)

Primera sol·licitud de Vot ('voto rogado')

US RECORDEM QUE EL PROCEDIMENT ELECTORAL EN VIGOR ES BASA EN EL DENOMINAT 'VOTO ROGADO' ES A DIR QUE L'ELECTOR HA DE SOL·LICITAR PREVIAMENT LES PAPERETES DE VOT A LA CORRESPONENT DELEGACIO PROVINCIAL DE LA JUNTA ELECTORAL I, NOMES EN SEGONA INSTANCIA, UN COP REBUDA LA DOCUMENTACIO ELECTORAL, POT EXERCIR EL SEU VOT.

Els electors hauran d'enviar la sol·licitud de vot i incloure, juntament amb l'imprès de sol·licitud de vot, una fotocòpia del passaport o del DNI, expedits per autoritats espanyoles o be la certificació de nacionalitat o d'inscripció en el Registro de Matrícula Consular, expedides pel Consolat d'Espanya en el país de residència.

Alternativament al fax i correu ordinari es pot utilitzar també el sistema de 'ruogo de voto por internet' que és, en principi, el més ràpid i eficaç. Si voleu sol·licitar el vostre vot d'aquesta manera teniu dues opcions:

– Per internet amb certificat electrònic. Accedint al tràmit "Sol·licitud voto CERA" a la direcció https://sede.ine.gob.es/Solicitud_voto_CERA mitjançant un certificat electrònic reconegut associat al teu Documento Nacional de Identidad (DNI).

– Per internet amb la clau de tramitació telemàtica (CTT) que vàreu rebre per les eleccions del 28 d'abril. La CTT és la mateixa per ambdues eleccions. Si no vàreu sol·licitar el vot el 28 d'abril a la documentació que rebreu hi figura una clau CTT que haureu d'utilitzar a la pàgina

https://sede.ine.gob.es/ss//Satellite?c=SETramite_C&cid=1259951638589&p=1254734719739&pagename=SedeElectronica%2FSELayout&lang=es_ES

NOUS SOCIS NEW MEMBERS

Donem la benvinguda als següents nous socis:
We wish to welcome the following new members:

Carles Civit
 Visitació Domenech
 Julius Klein
 Jordi Ortega
 Anna Preston
 Marta Valera Chaves i Alexandre Plaza Castel
 Elisenda Rodes
 Guillermo Strickland
 Teresa de Genover i Joaquim Madrenas

DIA INTERNATIONAL DE LA DONA, 8 de MARÇ**Dinar de dones del Casal**

per Carme Roig

Amb motiu de la celebració del Dia Mundial de la Dona, el 8 de març; el Casal va decidir organitzar un dinar de dones el diumenge dia 10 de març que era més convenient per a tothom. A causa de les grans distàncies que hi ha a Los Angeles vam mirar de trobar un restaurant que estigués més o menys a mig camí per les que vénen del nord o sud, est o oest. Vam trobar un restaurant peruà, El Rocoto, que està a la confluència de les autopistes 405, 110 i 91.

Mica a mica les dones vam anar arribant (una dotzena aproximadament) i vam començar la tertúlia i un deliciós dinar. Les dones que vam assistir-hi érem de diferents edats, entre 40 i 70 i escaig jo diria. En acabar el dinar vam fer un intercanvi de regals “cutres” o també coneguts com “pongos”; bàsicament algun regal que ens han fet i que realment no ens agrada i no sabem què fer-ne o on posar-lo. Vam riure moltíssim amb totes les xorrades que es van portar. La trobada va durar unes 3 hores i totes les dones vam marxar amb ganes de fer-ne una altra ben aviat.

Celebràvem el dia de la dona, però poder-ho fer amb dones catalanes a Los Angeles, va ser una gran alegria per a totes. Que bonic és poder parlar i compartir la llengua i la cultura sense haver de donar massa explicacions. Fins a la propera!

INTERNATIONAL WOMEN’S DAY, March 8.

Ladies Lunch

Because this year we were celebrating International Women’s Day on the 8th of March, Casal decided to organize a ladies lunch Sunday March 10, which was more convenient for everyone. Because of the great distances we have to deal with in the Los Angeles area we tried to find a location which was about half way for those who come from the north, or the south, or the east, or the west. We found a Peruvian restaurant, El Rocoto, close to the intersection of the 405, the 110 and 91 freeways.

Little by little the ladies arrived at the restaurant (there were about twelve of us), and we got going with some nice conversation and a delicious dinner. The ladies in attendance I would say were between 40 and 70. As we were finishing our meal we exchanged “unwanted” gifts, sometimes called “white elephants”. These are gifts people have given us which we really don’t like or don’t know what to do with them or where to put them. We laughed a lot at these funny presents.

The get together lasted three hours and we all left with the hope of meeting soon again. We were celebrating Women’s Day, but to be able to do it with Catalan women in Los Angeles was a joy for all of us. How nice to be able to talk and share our language and culture without having to give to many explanations. Till we meet again!

